

Hồi 51

Chia Tay Đôi Ngã

Một đoàn người ngựa trên bốn trăm người, rầm rầm rộ rộ rời khỏi thôn trang hẻo lánh, nơi đã xảy ra một trường huyết chiến, động địa kinh thiên...

Trường Ly Nhất Diệu, Giang Thanh, Lục Hải ba người đứng trên một ngọn đồi, dõi mắt tiễn đưa đoàn người vừa mới khởi hành.

Một bức rèm từ trong một cỗ xe to lớn thong thả cuốn lên, một cánh tay trắng muốt từ bên trong đưa tay ra khẽ vẫy. Giang Thanh đắm đuối nhìn cánh tay ấy mà lòng dạ bồi hồi.

Đoàn người đi xa dần, xa dần ... rồi khuất hẳn sau rặng liễu đầu thôn...

Trường Ly Nhất Diệu thở dài:

- Thôi...chúng ta cũng lên đường...

Một ngày qua.

Mười ngày qua.

Nửa tháng qua...

Một hôm, Trường Ly Nhất Diệu, Giang Thanh và Lục Hải cùng nhau ngồi uống rượu trêm một tửu lầu trong một thị trấn giáp giới hai tỉnh Hồ Nam, Hồ Bắc.

Giang Thanh mặt buồn dầu dầu, ăn uống uể oải bồng

nghe chàng thở dài nói:

- Nửa tháng nay nhị vị theo tôi, đông bên tây tẩu, để tìm kiếm, mà rốt cuộc chẳng có tin chi cả...

Trường Ly Nhất Điều trầm ngâm một chút rồi mới nói rằng:

- Theo tin tức các nơi đưa về thì cũng chẳng một ai nghe được tin của Hạ cô nương đâu cả... Hay là con nhận này đã bay lên trời rồi.

Giang Thanh rùng mình, lảo bảm:

- Bay lên trời? Bay lên trời?

Trường Ly Nhất Điều vỗ vai chàng nói:

- Hiền đệ đừng nghĩ lẫn thần, ta nói đùa đấy thôi.

Thình lình, bên phòng bên cạnh có tiếng một người thiếu nữ thanh tao trối dậy, buông ra mấy câu ai oán náo nùng, hoà lẫn với tiếng hồ cầm réo rắt...

Giang Thanh bỗng im lìm không nói chuyện nữa, chàng lắng tai nghe giọng ca ai oán kia, thình lình có tiếng vỗ bàn đánh bốp, một giọng nói rè rè như chông bể vang lên:

- Đổi cho ta một bản khác, ta vung tiền ra thuê mi đến đây để khóc lóc cho ra nghe ư... đồ khốn kiếp....

Giọng một lão già nua run rẩy trối lên:

- Thưa đại gia, chúng tôi chưa hiểu đại gia thích bản nào, nên con tôi hát bản Giang Lôu Nguyệt, xin đại gia đừng giận, để nó hát lại bản khác.

Giọng nói rè rè lại vang lên, quát tháo âm ỹ:

- Ta thấy mi nghèo nàn, và đứa con gái mi còn đẹp, bằng không ta đã tống cổ mi ra khỏi thị trấn này lâu rồi.

Giọng nói khàn khàn lại cất lên:

- Xin đại gia đứng nóng nẩy, để tôi bảo nó hát lại một bản Diên Tiền My.

Nói rồi dạo lên một khúc hồ cầm, và giọng ca lạnh lút trời lên:

“Ngân chúc... mỹ tửu...giai tân tập...

Thoa quang... bào ảnh...”

Một tiếng vang “rang rang” lại nổi lên, rõ ràng là tiếng chén đĩa bị ném đổ vỡ, giọng rè rè ban nầy lại nổi lên quát tháo:

- Con tiện tỳ này thật là vô lễ, làm mất hứng của ta.

Hai ba tiếng ô ề khác vang lên:

- Đập chết nó rồi vứt xác ra ngoài đường...

Thế rồi tiếng xô bàn xô ghế rầm rầm, hoà lẫn với tiếng quát tháo nguyên rủa, thỉnh thoảng lại có vài tiếng rên rỉ kêu non, nức nở vang lên.

Hai tên tửu bảo nhanh nhẩu chạy sang phòng bên cạnh, một tên cười xin lỗi tửu khách, một tên cau mày nói:

- Lão già kia, lão dắt con gái mi đi khỏi nơi này...

Nói rồi lôi tuột một lão già mặc chiếc áo dài rách nát ra khỏi phòng, sau lưng lão già có một nàng thiếu nữ mặc một bộ đồ xanh loạng choạng theo sau.

Lão già râu tóc bạc phơ, mà thiếu nữ kia mặc dầu sắc

mặt xanh xao nhưng có một gương mặt thật đẹp, cả hai thấy đều nước mắt tuôn trào.

Giang Thanh liếc nhìn, bất giác giật mình, vì cả hai người này, đối với Giang Thanh dường như quen thuộc lắm, chàng mơ hồ cảm thấy như đã từng gặp họ ở chỗ nào.

Trường Ly Nhất Điều thở dài, bưng chén rượu lên uống, than thở rằng:

- Trên đời này sự đau khổ dường như nhiều hơn sự sung sướng, đâu đâu cũng đầy rẫy sự bất công...

Lục Hải thì mở to cặp mắt, hỏi rằng:

- Thưa Đảo chủ, ta có nên ra tay hay không?

Trường Ly Nhất Điều chưa kịp trả lời, bỗng nhác thấy thái độ khác lạ của Giang Thanh, ông ta hốt hoảng hỏi:

- Hiền đệ có việc gì thế?

Vì lúc bấy giờ Giang Thanh đang tròn xoe cặp mắt, đứng dậy dăm dăm nhìn về phía hai cha con đang đi về phía cầu thang, Trường Ly Nhất Điều bỗng nói:

- Lục kỳ chủ, hãy đưa hai cha con người ấy lại đây.

Lục Hải vội vàng bước theo nói rằng:

- Xin lão trượng hãy dừng gót.

Hai tên tiểu nhị bỗng ngăn lại nói:

- Nếu khách quan muốn nghe ca hát để tiêu sầu, để tôi mời Đào cô nương đến chứ người này dơ dáy lắm, không thể để cho nó trà trộn nơi đây...

Nhưng Lục Hải đã trợn mắt quát:

- Ta đã bảo hãy để hai cha con người này trở lại.

Thái độ hùng hổ của Lục Hải làm cho hai tên tiểu nhị hốt hoảng. Thành linh, một giọng nói rè rè vang lên từ sau lưng của Lục Hải:

- Huynh đệ này thật là oai phong!

Giật mình quay lại, thấy đó là một gã trung niên, mặc một chiếc áo gấm thật đẹp, trên đầu bịt một chiếc khăn nho sinh.

Người này vóc dáng trung bình, sắc mặt trắng xanh, ngũ quan ngay ngắn, chỉ hiem có một cặp mắt có vẻ xảo trá quỷ quyệt mà thôi.

Hắn đã giương đôi mắt chăm chăm nhìn Lục Hải khi bốn luồng nhõn tuyên chạm vào nhau, hắn bất giác giật mình. Lục Hải lạnh lùng nói:

- Ban nãy mi nói với lão phu có phải chăng?

Gã trung niên trả lời một câu ương ngạnh:

- Mi biết mà cố ý hỏi?

Dần dần một chút hắn lại cất tiếng khàn khàn nói:

- Ta xem tuổi tác của mi thì lão luyện giang hồ lắm, chắc mi cũng biết họ Hồ này chứ?

Lục Hải vuốt râu cười hề hề, thành linh có tiếng nói từ dưới cầu thang vang lên:

- Lão thất phu câm mồm lại?

Lục Hải ngưng bật tiếng cười, cặp mắt của gã trung niên nhìn Lục Hải một cách khinh bỉ, nói vọng về phía cầu thang:

- Sư huynh đến rất đúng lúc, chúng ta lưu lạc giang hồ mười mấy năm nay, lưu lại thị trấn Diệp Gia Tân này đã nửa năm, không ngờ hôm nay có người đến đây vuốt râu hùm.

Dưới thang lầu có tiếng cười hậm hực, và một người chạy vù lêm, lướt ngang qua mặt Lục Hải, nói với người trung niên áo gấm:

- Hiền đệ, ta vì phải đến thăm Tam sư thúc nên về trễ, xin hiền đệ thứ lỗi cho, hai anh em nhà họ Diệp có đến đây chưa?

Người trung niên nói rằng:

- Đã đến từ lâu, có Thái Vọng Dân và Ngụy Nhứt Phong cũng đã đến chờ sư huynh đó.

Hai người vui vẻ chuyện trò, chẳng để Lục Hải vào mắt, thái độ cực kỳ ngạo mạn.

Lục Hải không nói ra, nhưng trong lòng lay làm bức tức, nhưng Trường Ly Nhất Điều vẫn bình tĩnh ngồi yên, vì vậy mà Lục Hải không dám tháo thứ.

Người ngồi đối diện với gã trung niên áo gấm, thân hình vạm vỡ, tuổi độ tứ tuần, sắc mặt tím thẫm.

Lúc bấy giờ câu chuyện sắp chấm dứt, lão đưa mắt ngắm nhìn Lục Hải, lạnh lùng hỏi:

- Ta xem cách ăn mặc của người anh em, dường như không phải là người Trung Nguyên, ta khuyên người không nên gây gỗ lời thôi, ta là Kinh Thiên Kiếm Bao Năng, và người kia là Thái Hư Kiếm Hồ Khôn, chúng ta

chưa hề biết nhịn nhục ai đâu nhé.

Gã thanh niên áo gấm là Hồ Khôn lúc bấy giờ lộ vẻ phi thường đắc ý, nói rằng:

- Thôi tha cho nó đi, khỏi phải sinh sự lôi thôi...

Bao Năng cả cười nói:

- Hiền đệ thật là đại lượng... vậy thì người hãy rút đi cho rảnh, còn hai người hát đạo kia cũng đi cho khỏi nơi này.

Hai tên tiểu nhị vội vàng bước tới thò tay ra nắm lấy lão già hát đạo, định xua đuổi một lần nữa, nhưng Lục Hải trầm tĩnh tựa lưng vào lan can, buông một tiếng thật là oai nghiêm:

- Hai người kia, hãy buông tay ra!

Câu nói như một tiếng sét, làm cho mọi người thấy đều đổ dồn cặp mắt kinh dị về phía Lục Hải. Nhưng Lục Hải điềm nhiên mỉm cười nói:

- Ta bất chấp Kinh Thiên Kiếm hay là Thái Hư Kiếm gì đó, bọn bây thấy đều giá áo túi cơm...

Sắc mặt của Bao Năng lập tức đỏ bừng, hấn bước tới một bước hậm hực nói:

- Vậy thì nhà ngươi nhút quyết vuốt râu cọp?

Lục Hải ngạo nghễ cười rằng:

- Câu nói này nhường lại cho tôi nói mới phải, ha ha... thuở mà lão phu danh chấn giang hồ, thì e hai đứa bây chỉ mới tập tễnh biết đi mà thôi.

Hồ Khôn thình lình thét lớn:

- Sư huynh còn nói lời thôi dài dòng với thằng khốn nạn đó làm gì nữa, chúng ta ra ngoài kia thử sức...

Một gã thanh niên bộ hạ của Hồ Khôn cởi áo của mình ra, thét:

- Hồ đại ca, không cần đại ca phải động thủ, để cho Ngụy Nhứt Phong này lột da thằng già khốn nạn đó ra .

Còn mấy tên bộ hạ nữa, bấy giờ cũng đổ xô ra quát tháo ầm ĩ. Bao Năng thấy vậy vội nói:

- Thôi chúng ta ra ngoài kia ăn thua với nhau.

Lục Hải cả cười rằng:

- Lão phu phải trị cho lũ chó điên này một mẻ, để cho chúng bây sáng mắt ra.

Nói đoạn sửa soạn bước xuống lầu.

Chính vào lúc đó thì... thân hình của Trường Ly Nhất Diệu bay vù tới như một bóng ma trôi, đáp xuống bên cạnh mọi người, trên môi ông nở một nụ cười khó hiểu, rằng:

- Lục kỳ chủ, nhà ngươi ra tay không sợ mất tiếng sao, dạy mấy thằng này mà cũng còn phải xuống lầu nữa ư?

Lục Hải cũng cung kính trả lời:

- Xin Đảo chủ quyết định cho.

Trường Ly Nhất Diệu mỉm cười, nói:

- Lục kỳ chủ hãy xuống dưới bảo hai cha con người kia vào trong yên nghỉ, còn bọn này thì để Bản Đảo Chủ trị nó.

Lục Hải vâng lệnh bước xuống dầm hai cho con hát dạo trở lên, làm cho hai tên tiểu bảo kinh sợ không dám can thiệp nữa. Hồ Khôn thét:

- Ngày hôm nay họ Hồ này quyết không để cho bọn mi hoành hành giữa chợ.

Trường Ly Nhất Diệu thấy Lục Hải đã dầm hai người ngoài ấy trở lên, vội cười nói rằng:

- Bọn mi mới là lũ côn đồ giữa chợ.

Ngụy Nhứt Phong thấy vậy vội vàng trở tới một bước, hai tay dựng ra trước ngực, chưa kịp động thủ, thì bàn tay hữu của Trường Ly Nhất Diệu đã tung ra một chưởng nhẹ nhàng... nhưng mà đòn đi nhanh như điện... bốn tiếng “lốp bốp” rồ rã vang lên. Ngụy Nhứt Phong đã lãnh lấy bốn cái tát tai nảy lửa, hấn mắt hoa đầu vầng té ngửa trên thang lầu, lăn rầm rầm xuống mặt đất.

Việc xảy ra nhanh như chớp, mọi người chưa kịp giựt mình thì Trường Ly Nhất Diệu đã cười nói:

- Ta cũng cho mi hôn du Thái Hư...

Thái Hư Kiếm Sĩ thoáng nghe, dùng nạt lên một tiếng, lách sang hai bước, chính vào lúc đó thì một chiếc bóng trắng mờ đã trở tới, hấn muốn tránh cũng tránh không kịp, lại có mấy tiếng “lốp bốp” vang lên, hấn lộn nhào té xuống cầu thang...

Bao Năng nào ngờ người Bạch y thư sinh này lại có một nền võ học cao siêu như vậy, hấn chưa kịp suy nghĩ nhiều... bản năng thôi thúc cho hấn phi thân nhảy vào

thối lùi về phía lan can. Nhưng Trường Ly Nhất Điều lạnh lùng nói:

- Hà hà... dĩ đào vị thượng ư?

Vừa nói bàn tay hữu của Trường Ly Nhất Điều vung ra như chớp, bàn tay tả cũng trở ra một đòn thần tốc.

Nhiều tiếng “lốp bốp” vang lên, hoà lẫn trong tiếng rú thất thanh và tiếng té trên thang lầu rầm rầm không ngớt...

Ba tên bộ hạ vạm vỡ thấy đều trúng đòn ngã ngửa, còn Bao Năng bị một ngón tay của Trường Ly điểm nhằm gót chân, Bao Năng cảm thấy mình như đạp phải lửa, đau nhói lên một cái, rồi tứ chi rũ rệet ngồi bệt xuống ván lầu.

Việc xảy ra thật là đột ngột, bảy tên côn đồ hoành hành ngang dọc trong Diệp Gia Tập suốt nửa năm nay, bây giờ phải lãnh lấy những miếng đòn nhục nhã.

Trường Ly Nhất Điều vẫn đứng yên chỗ cũ đưa mắt ngắm nhìn bảy tên gian hùng bò lổm ngổm trên mặt đất, và thực khách đổ xô nhau bỏ chạy.

Lục Hải cười nói:

- Thủ pháp của Đảo chủ thật là nhanh nhẹn, chỉ tiếc là tôi không có dịp ra tay.

Trường Ly cười bí mật, nói:

- Đừng lo sớm muộn gì mi cũng có dịp ra tay.

Lúc bấy giờ, sáu người ở dưới đất đã lóp ngóp bò dậy, và Bao năng cũng tập tễnh bước tới trước mặt Trường Ly Nhất Điều hậm hực nói rằng:

- Thằng côn đồ kia, hôm nay ta chịu thua, mi có gan hãy để tên lại, họ Bao này một ngày kia sẽ tìm mi thanh toán...

Trường Ly Nhất Điều chấp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, bĩu môi nói rằng:

- Ta khuyên mi đừng hỏi tên ta, bằng không e mi không đủ can đảm để báo thù.

Bao năng nghiêng răng kèn kẹt, hậm hực nói:

- Lão thất phu, sĩ khả sát bất khả nhục, bất cứ người là người gì thì thằng họ Bao này quyết đòi món nợ máu cho kỳ được.

Trường Ly Nhất Điều sẵn giọng hỏi:

- Thật thế ư?

Bao năng gật đầu bằng một thái độ căm thù vô tận.

Vệ Tây đảo mắt nhìn quanh, se sẽ ngâm:

“Đông Hải Tôn Trường Ly”

Câu thơ này vừa thoát ra khỏi miệng, như một tiếng sét nổ ngang tai của Kinh Thiên Kiếm, sắc mặt của ông ta xanh xao nhợt nhạt, dựa ngửa vào lan can mà nói chằng nên lời.

Lục Hải đứng bên cạnh, lên tiếng hỏi:

- Bây giờ thì người anh em hãy trở về tụ tập bộ hạ đến đây để trả thù.

Vừa nói dứt lời thì Hồ Khôn từ phía dưới thang lầu cất tiếng âm ừ nói rằng:

- Sư huynh chúng ta nhịn sao được, mau trở về gọi

Tam sư thúc đến đây để sử sự.

Nhắc đến Tam sư thúc, cặp mắt của Bao năng sáng hẳn lên nhìn Trường Ly Nhất Điều, suy nghĩ một giây, đoạn bạo dạn nói rằng:

- Hay lắm, mi hãy chờ ta.

Nói xong, tất cả đều xuống lầu...

Lục Hải nhìn con người chiến bại ấy nói:

- Thằng này võ công cũng khá, chỉ vì khinh địch, nếu gặp chỗ trống trải thì nó có thể chống đỡ với Đảo chủ được vài ba chiêu.

Trường Ly Nhất Điều gật gù nói:

- Mi nói có lý.

Đoạn quay sang hỏi lão già rằng:

- Nhân huynh chắc kinh sợ lắm thi phải?

Lão già lập tức nín áo thiếu nữ, trả lời rằng:

- Chẳng hay anh hùng gọi già này trở lại có điều chi chỉ bảo? Ban nãy già này nhờ được anh hùng ra tay giúp đỡ, thật lấy làm cảm kích...

Vệ Tây năm nay tuổi đã gần bảy mươi từng trải việc đời rất nhiều, thấy lão già nua lắm cảm lại sống một cuộc đời nghèo nàn cơ cực, trong lòng lấy làm thương xót, vội đỡ dậy nói rằng:

- Lão phu và huynh đài mặc dù không quen biết nhau, nhưng lão phu có một người em muốn hỏi thăm huynh đài một việc.

Nói đến đây Vệ Tây dẫn lão già trở về bàn mình,

Giang Thanh vẫn ngồi yên chỗ cũ, trên nét mặt xanh xao nhợt nhạt của chàng thoáng hiện một nét hồng tươi...

Trường Ly Nhất Điều bước tới mỉm một nụ cười bí mật, thông thả ngồi xuống, còn Giang Thanh thì nhìn chăm chăm vào lão già và thiếu nữ.

Lão già lúng túng gượng cười, thiếu nữ áo xanh e thẹn cúi gằm mặt xuống. Trường Ly Nhất Điều nói:

- Hiền đệ không mời khách ngồi ư?

Giang Thanh chưa kịp trả lời, thành linh thiếu nữ khẽ ngẩng đầu dậy, ánh mắt mơ màng, thùy mị của nàng bất giác chạm phải ánh mắt của Giang Thanh, chàng giật mình vì khoé hạnh may ngài này, chàng đã từng gặp gỡ ở đâu một lần thì phải...

Thành linh Giang Thanh vồ đui đánh đét, đứng phắt dậy nhìn thẳng vào hai người xúc động nói:

- Mấy năm về trước, tôi từng gặp hai cụ già và một thiếu nữ lâm nguy trên một triền núi, không biết có phải là cụ hay chăng?

Lão già này nghe nói, bất giác giật mình, toàn thân run rẩy, thối lui một bước tròn xoe cặp mắt, chiếc hồ cầm trong tay lão run lên bần bật, lão hỏi:

- Sao công tử biết?

Thiếu nữ áo xanh tựa sát vào mình cụ già, lộ vẻ bất an sợ sệt, cử chỉ đó làm cho người ta biết rằng nàng đối với việc xảy ra năm xưa, mãi đến bây giờ cũng còn kinh hoàng sợ sệt.

Giang Thanh thở dài lẩm bẩm:

- Phải rồi, quả nhiên là cụ... đời người thật là kỳ diệu...

Lão già mồm mấp máy, ăm ứ nói:

- Công tử ...có quen biết với Lang Sơn Song Hữu?

Giang Thanh bỗng nhiên nguat cổ cả cười:

- Lão trượng không nhìn ra tôi ư?

Lão già trố mắt kinh ngạc nhìn gã thiếu niên anh tuấn, nhưng không làm sao nhớ ra mình đã gặp người này ở đâu.

Thình lình Giang Thanh im bật tiếng cười, thở dài nói một câu não ruột:

- Thật là biến hoá nường dâu, nhớ ngày nào gặp hai cụ, thì lão trượng đây tinh thần quắc thước, mà cô nường đây cũng ngây thơ đẹp đẽ, mà bây giờ lão trượng râu tóc bạc phơ, lệnh lang dâu cũng nhiều phần héo hắt...

Thiếu nữ áo xanh dăm dăm nhìn cặp mắt sáng ngời của Giang Thanh, lâu lắm nàng mới bước tới nói một câu đầy xúc động:

- Đôi mắt này, phải, chính đôi mắt này tôi không bao giờ quên được, ngỡ là suốt một đời tôi không bao giờ được gặp lại...

Nói đoạn, dùng ông tay áo che mặt khóc rấm rức... lão già tròn xoe cặp mắt ngấm nhìn Giang Thanh, rồi lại nhìn con gái của mình, bỗng thình lình ông ta bước tới một bước, quỳ xuống trước mặt Giang Thanh, nức nở nói

rằng:

- Ân nhân, ân nhân, già này không ngờ hôm nay được gặp lại ân nhân, mấy năm nay cả gia đình không một phút nào chẳng nhớ tới ân nhân...Mạng sống cả nhà, thấy đều nhờ ân nhân mà được tồn sinh, thật là trời có mắt, nên mới khiến cho lão phu gặp lại ân nhân trước khi nhắm mắt là đời...

Giang Thanh thông thả đỡ ông ta dậy, Lục Hải truyền cho tiểu nhị mang thê rượu thịt ra đãi hai cho con ông này.

Thiếu nữ áo xanh nhìn Giang Thanh không chớp mắt, bỗng nàng hỏi rằng:

- Thưa ân nhân, còn nhớ mấy năm về trước, khi ân nhân liều chết để cứu gia đình tôi, thì gương mặt của ân nhân chẳng phải như vậy...

Lão già quắc mắt, mắng người con:

- Đồ ngu, hẳn là khi ấy ân nhân mang mặt nạ, hoặc đã hoá trang, người chớ có ăn nói lời thôi.

Giang Thanh cười khoát đạt nói:

- Không, cô nương nói đúng, nhưng trước khi tôi chưa nói ra, có sao cô nương được biết?

Thiếu nữ áo xanh hổ thẹn cúi đầu:

- Mặc dù ân nhân chẳng nói ra, nhưng mà... nhưng mà...

Giang Thanh hỏi:

- Sao?

Thiếu nữ áo xanh cắn môi đoạn nói:

- Khi ân nhân cùng với Lang Sơn Song Hữu té xuống vực sâu, ân nhân đã ném cho chúng tôi một cái nhìn sâu đậm, cái nhìn ấy, suốt đời tôi chẳng bao giờ dám quên...

Giang Thanh nhắm nghiền đôi mắt, thả hồn về dĩ vãng, chàng lẩm bẩm:

- Lúc ấy tôi đã ngỡ rằng chắc chắn sẽ vĩnh biệt với cõi đời xấu xa, tội lỗi này...

Trường Ly Nhất Diệu ngấm nhìn người thiếu nữ áo xanh, ông ta không ngờ nàng này là một người lưu lạc phong trần, mà thâm tâm lại có một nguồn tình cảm đậm đà, đồng thời cử chỉ lại đoan trang thanh nhã.

Giang Thanh nói:

- Xin lão trượng hãy dùng cơm, để rồi chốc nữa dẫn tôi về chào lão bà.

Ông lão khoát tay lia lịa:

- Không, không, tôi không dám làm phiền ân nhân đến thế, lại nữa chỗ cư ngụ của tôi không được thơm tắt lắm, xin ân nhân cho biết chỗ ở, tôi sẽ đưa cả nhà đến ra mắt...

Giang Thanh cười rằng:

- Tôi đi ngang qua đâu, nên chưa có nơi cư ngụ, xin lão trượng đừng gọi tôi là ân nhân nữa...

Lão già áp úng hỏi:

- Vậy xin hỏi ân nhân cao danh quý tánh?

Giang Thanh điềm đạm trả lời:

- Tôi tên là Giang Thanh. Dám hỏi quý danh của lão trượng?

- Già này họ Huỳnh tên Thiện còn con bé này tên là Tiểu Hồng...

Lão già dăm dăm nhìn Tiểu Hồng một chốc, đoạn nói rằng:

- Khi ân nhân rơi xuống vực thăm rồi, cả nhà chúng tôi phải lưu lạc phương xa, sống nghề ca xướng, trong nhà lúc nào cũng để bài vị mà thờ ân nhân...vì tôi nghĩ rằng, ân nhân chắc không bao giờ trở lại...nên tôi đã truyền cho Tiểu Hồng thề trước bàn thờ của ân nhân rằng suốt đời sẽ ... cử tang thủ tiết với ân nhân.

Bốn chữ “cử tang thủ tiết” như bốn tiếng sét đánh ngang mày, làm cho Giang Thanh bàng hoàng ngớ ngẩn, giây lâu chàng mới nói:

- Lão trượng xử như vậy thật là có hại cho cô nương, vì tôi là một người xa lạ, lại nữa chưa biết sống chết ra sao thì...

Tiểu Hồng bỗng khóc lêm rưng rức, Huỳnh Thiện vuốt đầu Tiểu Hồng nói:

- Thưa ân nhân, một ngựa không bao giờ tra hai yên, một gái chẳng bao giờ hứa gả hai chồng, tiểu nữ đã trót thề nguyện trước bài vị của ân nhân, thì kiếp này kể như là người của ân nhân rồi đó.

Giang Thanh thành khẩn nói rằng:

- Tiếc vì tôi đã có nơi, nếu lão trượng chẳng chê, thì

tôi xin kết nghĩa anh em với Tiểu Hồng cô nương đây vậy.

Huỳnh Thiện hốt hoảng nói:

- Chúng tôi thật không dám trèo cao...

Trường Ly Nhất Diệu và Lục Hải thấy vậy thấy đều tán thành ý kiến của Giang Thanh, nên cùng nhau khuyên giải Huỳnh Thiện.

Chừng ấy Huỳnh Thiện mới truyền cho Tiểu Hồng lay Giang Thanh làm anh. Dưới sự chứng kiến của Trường Ly Nhất Diệu, Giang Thanh và Tiểu Hồng cùng quỳ xuống làm lễ kết nghĩa huynh muội với nhau...

Tám lay chưa dứt thì tiểu nhị hốt ha hốt hải chạy vào báo rằng, bên ngoài có người của Hồ Khôn tới sinh sự...

Trường Ly Nhất Diệu thò tay vào túi lấy một nén vàng ròn, trao cho chủ tiệm, nói rằng:

- Ta chẳng dùng quán cơm của mi làm chỗ đấu chiến đâu, bây giờ Huỳnh huynh ở lại đây, chúng ta đi ra một chốc sẽ quay về...

Nói đoạn, ba người cùng bước xuống lầu...

